

Arrest

nr. 181 382 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 20 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 19 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2012 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 12 december 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.08.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Attest (d.d. 13/12/2010) van dr. De C. waaruit blijkt dat betrokkene een metalen voorwerp heeft in de rechter thorax;*
- *Verslag (d.d. 13/12/2010) van een RX thorax uitgevoerd door dr. P. waaruit blijkt dat het metalen voorwerp net extrapulmonaal gelegen is;*
- *Verslag (d.d. 28/04/2011) van een consult bij dr. R., psychiater waaruit blijkt dat betrokkene zichzelf een naald in de borstkas stak en een impulscontrolestoornis heeft;*
- *Attest (d.d. 29/04/2011) van dr. De C.;*
- *Verslag (d.d. 17/06/2011) van dr. P. omwille van hemorroïden. Behandeling gepland in juli 2011 ;*
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 30/06/2011) ingevuld door dr. De C.;*
- *Attest (d.d. 5/8/2011) van dr. P.;*
- *Medisch getuigschrift (d.d. 16/07/2011) ingevuld door dr. De C. waaruit blijkt dat betrokkene een persoonlijkheidsstoornis heeft, hemorroïden en een metalen voorwerp in de thoraxwand;*
- *Verslag van een consult (d.d. 2/5/2012) bij dr. V. voor de verwijdering van het metalen voorwerp;*
- *Attest (d.d. 9/5/2012) van dr. De C.;*
- *Attest (d.d. 1/10/2012) van dr. De C.;*
- *Attest (d.d. 29/01/2013) van dr. Dr C.;*
- *Voorschriften (d.d. 4/6/2013, 27/08/2013 en 24/09/2013) voor medicijnen van dr. De C.;*
- *Attest (d.d. 4/6/2013) van dr. De C.;*
- *Attest (d.d. 24/09/2013) van dr. De C. waaruit blijkt dat betrokkene behandeld wordt met Seroquel.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige man een metalen voorwerp had in de thoraxwand, hemorroïden had en een persoonlijkheidsstoornis heeft.

Het is onduidelijk of het metalen voorwerp inmiddels verwijderd is. Alleszins vormt het geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Evenzo met de hemorroïden. Voor de persoonlijkheidsstoornis wordt betrokkene behandeld met Seroquel®. Het betreft een aandoening die ook zonder behandeling een gunstig verloop kent. De behandeling is louter symptomatisch. De eventuele afwezigheid ervan in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte [...].

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Op 19 december 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

G., R. (RR: [...])

Geboren te W. op [...]1973

+ echtgenote:

G., M. (RR: [...])

Geboren te W. op [...]1982

+ kinderen:

G., K. (RR: [...])

Geboren te W. op [...]2006

G., E. (RR: [...])

Geboren te W. op [...]2009

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G., R. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 12.12.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

Op 19 december 2013 kregen verzoekers eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering (met betrekking tot eerste verzoeker) luidt als volgt:

"De heer

Naam + voornaam: G., R.

geboortedatum: [...]1973

geboorteplaats: W.

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering (ten aanzien van tweede verzoekster en minderjarige kinderen) luidt als volgt:

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: G., M.
geboortedatum: [...]1982
geboorteplaats: W.
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
+ kinderen:
G., K. (RR: [...])
Geboren te W. op [...]2006
G., E. (RR: [...])
Geboren te W. op [...]2009*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoekers geen belang zouden hebben bij een nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van de bestreden bevelen zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekers, vermits deze zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregelen.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn

voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in de bestreden bevelen een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel te geven, noch een bevel af te geven met dezelfde termijn voor vrijwillig vertrek. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar

tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de eerste verzoeker lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken klinkt als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G., R. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 12.12.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

(...).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de eerste verzoeker lijdt, niet ernstig zou zijn. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts adviseur niet strookt met de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen die aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, waarin de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt (cf. infra).

Uw Raad oordeelde in het recente verleden: “[...]” (Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden. [...]

Er dient vastgesteld te worden dat de beoordeling van de arts-adviseur enerzijds hypothetisch is en anderzijds indruist tegen hetgeen in de medische getuigschriften werd vermeld.

a)

Zo stelt de arts-adviseur: 'het is onduidelijk of het metalen voorwerp inmiddels verwijderd is'.

De arts-adviseur geeft hierbij aan dat er voor wat betreft het medische dossier van de eerste verzoeker een onduidelijkheid bestaat. Ondanks deze onduidelijkheid meent de arts-adviseur toch te kunnen oordelen omtrent de risico's die verbonden zijn aan de aanwezigheid van het metalen voorwerp.

Zijn oordeel is dan ook sowieso hypothetisch, aangezien de arts-adviseur niet met zekerheid weet of het metalen voorwerp in de thorax nog een actueel probleem is. De behandelende arts van de eerste verzoeker, dokter T. D. C., attesteert echter dat de eerste verzoeker last heeft van het metalen voorwerp in zijn thorax en dat de eerste verzoeker zal moeten geopereerd worden (stuk 6).

b) De arts-adviseur vervolgt door te stellen dat de persoonlijkheidsstoornis van de eerste verzoeker ook zonder behandeling een gunstig verloop zou kennen.

De arts-adviseur minimaliseert de psychiatrische aandoening, de persoonlijkheidsstoornis van de eerste verzoeker. Met zijn stelling wijst de arts-adviseur iedere psychiatrische aandoening als 'niet ernstig' af, maar acht de arts-adviseur ook iedere psychiatrische behandeling als overbodig, aangezien ook zonder behandeling een dergelijke aandoening een gunstig verloop zou kennen. Een dergelijke stelling gaat ook in tegen het oordeel van de behandelende geneesheer.

Er werd immers een medicamenteuze behandeling gestart alsook is een driemaandelijke controle aangewezen (hetgeen nogmaals bevestigd werd in een recent attest dd. 10/01/2014, stuk 7).

Indien een persoonlijkheidsstoornis een banale ziekte zou zijn die na verloop van tijd gunstig evolueert zonder enige behandeling, zou de behandelende geneesheer een behandeling niet noodzakelijk hebben geacht. Bovendien, de behandelende arts noteert in zijn medisch getuigschrift dd. 30/06/2011 dat de eerste verzoeker levenslang zal moeten behandeld worden voor zijn persoonlijkheidsstoornis. De psychiatrische aandoening waaraan de eerste verzoeker lijdt is aldus geenszins iets wat 'plots zal overgaan' zoals de arts-adviseur poogt te insinueren.

Tot slot, de consequenties bij stopzetting van de behandeling zijn onder meer agressiviteit en impulscontroleverlies, hetgeen niet alleen een risico inhoudt voor de fysieke integriteit van de eerste verzoeker, doch ook voor derden.

De vaststellingen van de arts-adviseur vinden aldus geen steun in het medische dossier zoals door de verzoekers werd voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter T., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in de aandoeningen zoals deze van de eerste verzoeker (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>), terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de eerste verzoeker uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de eerste verzoeker niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

De actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoeker behoeft tot op heden opvolging.

De aandoening van de eerste verzoeker is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting nefast zijn, niet alleen ten aanzien van de eerste verzoeker zelf, maar ook ten opzichte van derden. Of behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de eerste verzoeker is aldus een vraag die beantwoord dient te worden, alvorens kan geconcludeerd worden dat de eerste verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. [...]"

In hun tweede middel voeren verzoekers tegen de bestreden bevelen de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, een miskennis van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Mohammed v/ Oostenrijk n°2283/12 van 6 juni 2013, de schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd. Met huidig verzoekschrift tot nietigverklaring wordt immers deze beslissing tot ongegrondheid aangevochten. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. En dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoefte om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“[...] (Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casu zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is; dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Een mogelijke schending van de rechten van de kinderen dient eveneens onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek is gebeurd, dient eveneens te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

In de Russische Federatie zal de eerste verzoeker geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In de Russische Federatie is de gezondheidszorg en al zeker de mentale gezondheidszorg niet in voldoende mate beschikbaar en onvoldoende toegankelijk voor éénieder.

Indien de verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, loopt de eerste verzoeker het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de eerste verzoeker.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de eerste verzoeker niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van deze beslissing tot verwijdering.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van andere beslissingen - zoals in casu de bevelen tot het verlaten van het grondgebied - de medische problematiek niet in overweging dient te nemen of hieromtrent niet dient te motiveren.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt evenmin gewag gemaakt van de gezinssituatie van de verzoekers, meer bepaald dat zij twee minderjarige schoolgaande kinderen hebben (stukken 8 en 10). De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, dienen in overweging genomen te worden bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekers naar hun land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van de minderjarige kinderen en zal zeker een verlies van schooljaar tot gevolg hebben.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag: "[...]"

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag: "[...]"

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekers kunnen invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen. De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt: "[...]"

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel: "[...]"

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekers werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Met huidig verzoekschrift wordt tegen deze ongegrondheidsbeslissing hoger beroep aangetekend (eerste middel). Dit is geen schorsende procedure.

Tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekers in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen (cf. eerste middel: foute interpretatie van artikel 3 E.V.R.M.).

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013: "[...]"

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: "[...]"

Dat de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben.

De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten. Dat aan de verzoekers geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Macedonië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

De tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing met verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt bijgevolg geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is. Zij voeren aan dat waar de arts-adviseur stelt dat de persoonlijkheidsstoornis van de eerste verzoeker ook zonder behandeling een gunstig verloop zou kennen, hij die psychiatrische aandoening of persoonlijkheidsstoornis minimaliseert. Zij vervolgen dat de arts-adviseur iedere psychiatrische aandoening als "niet ernstig" afwijst en ook elke psychiatrische behandeling als overbodig, aangezien ook zonder behandeling een dergelijke aandoening een gunstig verloop zou kennen. Verzoekers wijzen erop dat dergelijke stelling ingaat tegen het oordeel van de behandelende geneesheer. Er werd een medicamenteuze behandeling gestart, alsook een driemaandelijks controle. Had de persoonlijkheidsstoornis een banale ziekte geweest die na verloop van tijd gunstig evolueert zonder enige behandeling, dan zou volgens verzoekers de behandelende geneesheer de behandeling niet noodzakelijk hebben geacht. Bovendien stippen verzoekers aan dat de behandelende arts in zijn medisch getuigschrift van 30 juni 2011 heeft genoteerd dat die behandeling levenslang moet worden aangehouden, dermate dat diens aandoening geenszins kan worden beschouwd als iets dat "plots zal overgaan", zoals de arts-adviseur poogt te insinueren. Verzoekers onderstrepen dat bij stopzetting van de behandeling, de consequenties onder meer agressiviteit en impulscontroleverlies zijn, hetgeen niet alleen een risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit maar ook voor derden. Concluderend stellen verzoekers dat de vaststellingen van de arts-adviseur geen steun vinden in het medisch dossier zoals hij heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg menen verzoekers dat de verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur in de bestreden beslissing onvoldoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Zoals blijkt uit de talrijk voorgelegde attesten van de behandelende arts en psychiater stellen deze op constante wijze dat eerste verzoeker lijdt aan een impulscontrolestoornis. Uit de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, kan inderdaad niet met duidelijkheid worden vastgesteld of het metalen voorwerp dat eerste verzoeker in de rechterthorax heeft of had nabij de long al dan niet werd verwijderd. Dat eerste verzoeker thans bij het verzoekschrift het bewijs voegt dat dit stuk nog steeds niet verwijderd is, kan niet in de beoordeling worden betrokken. Wat betreft de persoonlijkheidsstoornis, verklaart specialist R.J. aan de behandelende arts D.C. in zijn attest van 28 april 2011 dat eerste verzoeker heeft verklaard 6 jaar in de gevangenis gezeten te hebben op beschuldiging van moord, in de gevangenis veel geweld ondergaan te hebben, hij daar automutileerde en littekens van sneden op de linkerarm worden getoond. Wat betreft de huidige symptomen spreekt specialist J.R. van nervositeit en agitatie, die kan overgaan in agressie en zelfpijniging. Het levensverhaal komt volgens de specialist overeen met persoonlijkheidsstoornis cluster B en met meer informatie zou het onderscheid kunnen gemaakt worden tussen borderline of sociopathie. In zijn diagnostisch besluit stelt de specialist dat er onbehandeld een risico is tot agressieve uitbarstingen. In het attest van 30 juni 2006 stelt dokter D.C. bij de diagnose eveneens dat er sprake is van de persoonlijkheidsstoornis waarbij hij bij de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling "levenslang" stelt. Op 2 november 2011 preciseert de voormelde arts D.C. op dit attest van 30 juni 2006 dat de persoonlijkheidsstoornis een graad van ernst heeft van "9/10". In het standaard medisch getuigschrift van 16 juli 2011 wordt bepaald dat eerste verzoeker een regelmatige opvolging nodig heeft voor diens persoonlijkheidsstoornis door een psychiater en aangaande de gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het herkomstland antwoordt de arts "een terugkeer zal een zware emotionele en psychische impact hebben. Hij is het type persoonlijkheidsstoornis dat door een impulscontroleverlies kan overgaan tot wanhoopsdaden." In het attest van 9 mei 2012 stelt Dr. D.C. dat eerste verzoeker een combinatie krijgt van haldol en sulpride als dagelijkse onderhoudsbehandeling voor de persoonlijkheidsstoornis en dat hij verder opgevolgd moet worden. Uit de meest recente voorschriften die zijn voorgelegd van 2013 blijkt dat eerste verzoeker seroquel krijgt voorgeschreven en driemaandelijks op consultatie gaat voor diens medische en psychologische begeleiding.

Zonder enig onderzoek en op basis van dezelfde voormelde attesten komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat de persoonlijkheidsstoornis een aandoening betreft "die ook zonder behandeling een gunstig verloop kent" en "de behandeling [...] louter symptomatisch [is]". Het is de Raad een raadsel hoe de arts-adviseur op basis van de voormelde attesten en zonder enig onderzoek van eerste verzoeker, noch enige verwijzing naar een wetenschappelijke bron tot deze conclusie kan komen. Eerste verzoeker kan in elk geval gevolgd worden waar hij stelt dat de arts-adviseur de psychiatrische aandoening of persoonlijkheidsstoornis minimaliseert en dit op een voor de Raad geheel onbegrijpelijke wijze. Gezien de medische stukken, zowel van de behandelende arts als van een specialist, die aangaande de persoonlijkheidsstoornis van een constante noodzakelijke levenslange behandeling spreken voor een stoornis waarvan de graad van ernst wordt geëvalueerd op "9/10" en waarvan wordt

gesteld dat door impulscontroleverlies eerste verzoeker kan overgaan tot wanhoopsdaden, zijn de motieven van het advies voor de Raad geheel onafdoende, met name waar de arts-adviseur lijkt te insinueren, en dit zonder enig onderzoek of enige wetenschappelijk onderbouwde these of een ander dragend motief, dat de aandoening plots zal overgaan of een gunstig verloop kent zonder behandeling.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer en specialist, die door eerste verzoeker werden gecontacteerd en die eerste verzoeker gedurende jaren hebben opgevolgd en waarbij de behandelende arts omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de arts, volstaat inderdaad niet, zoals opgemerkt in de nota. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, moet de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verweerder kan ook op dit punt in de nota gevolgd worden. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan, zoals verzoekers terecht aanvoeren.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling wel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

De Raad is van oordeel dat *in casu* verzoekers niet kunnen nagaan waarom de door hen aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen waarin wordt gewezen op een ernstig risico op wanhoopsdaden en agressie naar derden, niet worden aanvaard. De Raad volgt verweerder in de nota dan ook geenszins dat er *“wel onderbouwde bevindingen”* van de ambtenaar-geneesheer zouden kunnen gevonden worden wat betreft de persoonlijkheidsstoornis. Ook waar verweerder opmerkt in de nota dat de ambtenaar-geneesheer elk door de verzoekers overgemaakte attest afzonderlijk heeft geanalyseerd en toegelicht, valt het op dat de arts-adviseur bijvoorbeeld heeft nagelaten in die toelichting te preciseren dat dokter D.C. gewag maakt van een risico op wanhoopsdaden. Ook al legt de Raad hierbij geenszins op dat elk attest in detail zou moeten worden weergegeven, dan nog is dit vermelde risico geen triviaal element en kan de Raad niet inschatten of de arts-adviseur met dit risico heeft rekening gehouden en of het eventueel veronachtzamen van dit gegeven heeft bijgedragen tot de stelling dat de persoonlijkheidsstoornis ook zonder behandeling een gunstig verloop kent en de behandeling louter symptomatisch is.

De draagwijdte van de motivering van het advies is niet evenredig aan het gewicht van de bestreden beslissing.

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 12 december 2013, dat bindend is voor de gemachtigde, niet draagkrachtig en op afdoende wijze is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept,

moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3.2 Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, stelt de Raad vast dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevinden op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van de bestreden bevelen tot gevolg heeft, is het eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden bevelen uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Gezien deze vaststelling is een bespreking van het tweede middel gericht tegen de bevelen en van de door verweerder gevoerde repliek dienaangaande niet langer vereist.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissingen van 19 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES